

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 224/2016
15.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.В., због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 4588/10 од 13.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1152/15 од 24.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Л., **УКИДАЈУ СЕ** правноснажне пресуде Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 4588/10 од 13.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1152/15 од 24.11.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 4588/10 од 13.07.2015. године, окривљени Д.В. оглашен је кривим због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1152/15 од 24.11.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.В. и пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 4588/10 од 13.07.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.В., адвокат М.Л. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће радње окривљеног Д.В. описане у изреци правноснажне пресуде за коју је оглашен кривим правно квалификовати као кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ или пак као кривично дело принуда из члана 135. став 1. КЗ те да за иста одбије оптужбу због наступања застарелости кривичног гоњења, односно да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Л., је основан.

Бранилац окривљеног Д.В. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истога указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП на штету окривљеног, а из образложења захтева и навода да окривљени критичном приликом није поступао у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, већ да се у његовим радњама евентуално стичу законска обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ или пак кривичног дела принуда из члана 135. став 1. КЗ, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев основано подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП на штету окривљеног.

Наиме, одредбом члана 14. став 1. КЗ прописано је да је кривично дело оно дело које је законом предвиђено као кривично дело, које је противправно и које је скривљено, дакле, општи појам кривичног дела обухвата четири конститутивна елемента и то: дело (радњу), предвиђеност у закону, противправност и кривицу.

Следствено изнетом, уколико није остварен један од кумулативно одређених конститутивних елемената кривичног дела, нема кривичног дела.

Одредбом члана 214. став 1. КЗ прописано је да ће се затвором од једне до осам година казнити онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, силом или претњом принуди другог да нешто учини или не учини на штету своје или туђе имовине.

Према законском опису кривичног дела изнуде из члана 214. став 1. КЗ у погледу субјективног законског обележја истог у односу на радњу извршења потребна је намера прибављања за себе или другог противправне имовинске користи.

Окривљени Д.В. је изреком првостепене правноснажне пресуде оглашен кривим да је критичном приликом у намери да себи прибави противправну имовинску корист у више наврата покушао да оштећеног Д.П. силом и претњом принуди да му на штету своје имовине преда новчани износ од 2.000 евра у динарској противвредности од око 190.000,00 динара између осталог и тако што је управљајући ПМВ "М." црне боје препречио пут и на тај начин зауставио оштећеног те пришао ПМВ "Г." 22 у коме се налазио оштећени и кроз отворени прозор на возачевим вратима ударио оштећеног отвореном шаком у пределу главе и рекао му: "... једна, што се не јављаш, значи за шта те зовем", те када му је оштећени рекао да не зна рекао му је: "знаш ти добро зашто те ја зовем, где су ми керови, немој да се правиш луд да те не бих сада извукао из кола и поломио на центру као ..., дужан си ми за два кера 2.000 евра... имам информацију да си ти те псе ухватио у атару и где су ти пси завршили"... те да није сигуран да му је оштећени узео псе, али да хоће да му се спреми 2.000 евра са каматом, те када му је оштећени рекао "како захтевате паре" одговорио је оштећеном: "имам ја човека који ће потврдити да си ти узео керове и ако ме пријавиш полицији и суду и докаже се да ниси крив, за мене ћеш бити крив све док ми не платиш псе. Дакле из саме изреке пресуде произилази да је окривљени веровао да му је оштећени украо псе и на основу тога дуговао 2.000 евра.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда, за сада се не може као правилан прихватити закључак нижестепених судова да је окривљени критичном приликом поступао у намери да себи прибави противправну имовинску корист, што представља субјективно законско обележје кривичног дела у питању, на шта се основано поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Стога је Врховни касациони суд као основан усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Л., правноснажне пресуде укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење који ће, имајући у виду примедбе у овој пресуди, поновном оценом утврђеног чињеничног стања, бити у могућности да изведе правилан правни закључак о томе да ли је окривљени критичном приликом радњама које је предузео остварио законска обележја кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. КЗ или пак ког другог кривичног дела.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.